

praktisk set alle i Kasserne, eller modvirker den det? Det besvares ud fra, hvad jeg før sagde, om Organisationernes Evne til at holde alle sammen om Kassen styrkes eller svækkes. I Motiverne siger den højtærede Minister, at hidtil har Sygekasserne og Arbejdsløshedskasserne fulgtes ad med Hensyn til Grænsebestemmelser; hvad der her siges i § 5 er kun, at de ogsaa i Fremtiden skal følges ad. Det er kun til Dels rigtigt. Praktisk set maa man endog sige, at det er mere urigtigt end rigtigt. Da jeg ikke hører til dem, der ønsker, at Satserne skal blive staaende i Sygekasseloven, rammer desuden det Argument ikke mig, men det skal jeg lade ligge. Det faktiske og det praktiske er, at medens den bekendte Sygekasserresolution har drevet en Del Medlemmer ud af Sygekasserne, har Arbejdsløshedskassernes Bestand af Medlemmer indtil denne Dag ikke været praktisk berørt deraf. Bestemmelsen i § 5 vil derfor praktisk set blive en ny Bestemmelse. Og dersom den højtærede Minister vil bemærke dertil: „Ja, men saa skulde da ogsaa —! Bliver Ministeriets Resolutioner ikke overholdt, saa er det saa meget mere nødvendigt at faa dem ind i Loven“, svarer jeg: Deri ligger netop Misforstaaelsen. Revisionen af denne Lov har ikke det Formaal at bringe Ligestilling med nogen som helst anden Lov, men at udvide og udvikle Arbejdsløshedskasserne og, hvis det ikke kan lykkes, saa i alt Fald at holde Institutionen paa den Højde, den har. Dersom det viser sig, at Sammenligningen med Sygekasserne haltede, den Gang Loven kom, er det Revisionens Formaal at faa Muligheden for denne Sammenligning ud af Loven. Vi kan ikke blande os ind i Forholdet mellem Administrationen og Arbejdsløshedskasserne, om Resolutioner overholdes eller ej. Vi skal kun se paa, hvad der gavner denne Sag, som vi alle ønsker i alt Fald opretholdt og helst udvidet.

Men for øvrigt er det slet ikke rigtigt at sammenligne Arbejdsløshedskasserne med Sygekasserne. Sygeforsikring og Arbejdsløshedsforsikring er begrebsmæssig to forskellige Ting. Det drejer sig her nemlig om Forsikring, ikke om Understøttelse. Tilskuddet fra det offentlige gives ud fra den Forudsætning, at der foreligger en Samfundspligt til Støtte af en Forsikring, det er ingen Veldædighed. Sygeforsikring er en Forsikring mod en for alle fælles Chance for at blive syg. Den er muligvis noget større for Arbejderklassen — det

paastaas — end for andre, men Chancen er fælles, og derefter beregnes forsikringsteknisk Præmien. Arbejdsløshedskasserne er en Forsikring mod et for Lønarbejderne særligt Forhold, og derefter beregnes saa forsikringsteknisk Præmien. Vi har en anden Lov, hvor der ogsaa er Tale om Lønarbejdere, Loven af 7. Januar 1898 om Arbejderes Forsikring mod Ulykkestilfælde i visse Virksomheder. Det er langt naturligere at drage en Sammenligning med den. Der er der ikke Tale om Bemidletthed, der er Tale om at forsikre mod en for Lønarbejderne alene eksisterende Chance, og ganske det samme er der her Tale om. Der er her Tale om Chancen for at blive arbejdsløs, og det er en for Lønarbejderen særlig Chance — medens Chancen for Sygdom er en for hele Menneskeheden fælles Chance —, og derefter beregnes baade Præmie og Risiko. Sammenligningen med Sygekasserne halter altsaa, og det, at vi oprindeligt tog disse til Forbillede — for øvrigt drevet dertil af det daværende Medlem fra Randers, nuværende Medlem af Landstinget, Poul Rasmusen, der i sit første Lovforslag havde taget Sygekassetanken som Grundlag, hvilket for øvrigt senere delvis blev fraveget —, bør dog ikke føre til, at vi, naar vi skal revidere Arbejdsløshedskasseloven, fastholder denne haltende Sammenligning. Selv om jeg altsaa vilde indrømme — hvad jeg ikke indrømmer —, at der i Sygekasseloven kunde indføres nogle Indtægtsgrænser, uden at den led Skade derved, gælder en Henvisning dertil paa ingen Maade overfor § 5 i Arbejdsløshedskasseloven, som skal behandles ganske efter sin egen Beskaffenhed, idet en Sammenligning med Sygekasseloven halter.

Jeg ønsker yderligere at gøre opmærksom paa, at hvad § 5 vil bevirke — og med Sikkerhed vil bevirke —, er en Umoralitet. Det er umoralsk at sætte Arbejdsløshedskasserne i det Dilemma, hvori de ved denne Paragraf sættes. Det er faktisk — og det vides af alle — meget vanskeligt at opgive en Lønarbejders Aarsindtægt, han ved den neppe nok selv, og navnlig er det i de Fag, som enten er Sæsonfag eller Fag med stor Arbejdsløshed — det vides ganske bestemt —, det vanskeligste, man kan komme til, med Sikkerhed at bedømme en Arbejders Aarsindtægt. Man sætter nu Arbejdsløshedskassen i det Dilemma, at den enten skal beregne Arbejderens Indtægt til at have været over Grænsen og derved lade ham miste Statstilskuddet, hvad jeg senere skal